1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşenbe günleri çıkarılır
Yıl 10- 21 Birinci Teşrin 1942-Sayı 13

Gelecekte Neler Olacak?

Yazan: Wells

Çeviren: Vahdet Gültekin

— Geçen sayıdan devam —

— Demek ki vaziyetinizi biliyorsunuz ve bunu gönül isteği ile kabul ediyorsunuz... Pekâlâ...

Adamlarından birine seslendi:

— Bana bak! Alın bu adamı, atın aşağıya. Dik kafalılık edecek olursa fazla söyletmeyin, işini bitirin...

Sonra tekrar Cabal'e dönerek:

— Ya, işte böyle, dedi, kafasının üzerinde pervaneler dönen bay! Biz şakaya gelmeyiz...

İki adam John Cabal'in kollarından yakalıyarak sürüklediler. İhtiyar tayyareci Rudolfa hiddetli bir bakış fırlattıktan sonra muhafızların arasında yürümeye başladı. Halinde kaderine razı olan, fakat inancından dönmiyen bir adamın feragati vardı...

VI

O gün Everytovn'da, harbin ilk senelerindenberi görülmemiş bir kalabalık vardı. Büyük toplantıları, harp hazırlıklarını ve asker geçidini çoktan unutmuş olan halk, hayatlarındaki yeni bir faaliyetin heyecanı içinde çalkanıyor, bütün çehreler canlı bir ışıkla parlıyordu. Atlı askerler kalabalık arasında kendilerine yol açarak meydanın sağ tarafında toplanıyorlar, vaziyet alarak duruyorlardı.

Ocaklar şehirden çok uzakta değildi. Oraya kadar gelen düşman, daha evvelki uzun ve kanlı çarpışmalarda yıpranıp bitkin düşerek daha fazla ilerliyememişti. Fakat Everytovn kuvvetleri de onları bulundukları yerlerden çıkaramıyacak kadar zayıflamıştı. Bu vaziyet senelerdenberi

Bütün gözler, bir noktaya dikilmiş, bir şey bekliyordu. Nihayet ahali arasında bir kımıldama oldu ve askerlerin toplan[…] yere yakın bir köşede beklemekte olan boş at yularlarından tutularak ortaya [...] kildi.

Rudolf, yanında Roxana olduğu h[…] uzaktan görünmüştü. Kalabalık aras[…] bir alkış koptu ve herkes onlara yol [...] mek üzere açıldı.

Rudolfla Roxana yavaş yavaş ile[…] rek atların yanına geldiler ve adam[…] nın yardımı ile hayvanların sırtına [...] dılar.

Rudolf atını ilerleterek kalabalığı[…] tasına geldi ve ahaliye doğru dönere[…] nutuk söylemiye başladı. Kısa fakat [...] lı olan bu nutkunda şöyle diyordu:

— Bugün, düşmanlarımıza karşı [...] bir harekete girişiyoruz. Maden oca[…] mızı ellerinde bulunduran düşman k[…] lerine saldırarak onları oralardan [...] çıkartacağız. Bu, yurdumuzun dığ[…] raflarındaki düşman kuvvetlerine [...] son muharebemizin başlangıcı [...] Maden ve kömür ocaklarımızı tek[…] mize geçirdikten sonra artık kar[…] hiçbir kuvvet dayanamaz. İleri!

Bu emir üzerine atlı askerler [...] harekete geldiler ve düzenli bir [...] ilerlemiye başladılar: Maden oca[…] karşı akın başlamıştı.

böyle devam etmiş, ocaklardaki d[…] lar geri hatlardaki kuvvetleri ta[…] beslenmiş, fakat ne onlar, ne de [...] fun askerleri birbirlerine karşı y[…] harekete geçememişlerdi.

Ordusunun harp kabiliyetini ar[…] düşüncesile bu harekete lüzum gö[…] dolf, nihayet az, fakat anî bir [...] için yeter bir askerî kuvvet teşkil [...] hücuma karar vermişti.

Harekât, düşünüldüğü gibi, çok [...] du. Maden ocaklarının yarı yar[…] rap olmuş çukurlarında pinekliy[…] man askerleri, üzerlerine birden[…] dıran atlılar karşısında neye uğ[…] rını şaşırdılar ve kaçışmıya başla[…]

Bunlar, üzerlerinde zırhlı elbise[…] lunan ve çok iyi teşkilâtlı bir [...]

mensup bulundukları görülen askerlerdi. Fakat Everytovn kuvvetlerine karşı hiç duramadılar ve darmadağın olarak kaçıştılar.

Çarpışma iki saat bile sürmemişti. Rudolfun askerleri, pek az kayıp vererek, galip bir halde maden ocaklarının bulunduğu etekte sevinçle atlarını koşturuyorlardı.

***

Şehir meydanında yine büyük bir kalabalık toplanmıştı. Ahali şimdi muzaffer orduyu Rudolfu alkışlamak üzere heyecanla bekliyordu.

Rudolf atının üzerinde göründü ve arkasından atlılar sökün etti.

Meydan uzun alkışlarla çınladıktan sonra Rudolf ortaya geldi. Yine bir nutuk söyliyeceği anlaşılıyordu. Yanında kendi adamlarından tonlanmış bir grup vardı. Bunların arasında Richard Gordon da görülüyordu. Fakat, hayret! Everytovn'ın bu meşhur ve değerli mühendisi şimdi iki muhafızın arasında, mevkuf gibi bulunuyordu. Ahali bunu farketmiş, hayretle bakarken, Rudolf söze başladı:

— Size maden ocaklarımızı düşmandan geri aldığımızı haber verirken, katî zaferin yaklaştığını da müjdelemek isterim.

Artık kömür ocakları bizimdir ve biz buradan, yine eskisi gibi, petrol ve benzin çıkaracağız. Bundan sonra, tayyarelerimizi tamir ederek hava filomuzu tekrar gök yüzünde akınlara gönderebileceğiz. Kaçan düşmandan kırk kadar tayyare de ele geçirdik ki, bu, bugün dünyada en kuvvetli hava filosu demektir.

Rudolf alkışlarla kesilen sözüne tekrar başlarken, mühendis Gordon'a baktı. Sonra gözlerini tekrar halka çevirerek:

— Maden ocaklarımızı tekrar işletmek zor bir iş olmıyacaktır. Toprağı havadan bombardıman ettiğimiz takdirde ocakları yeniden meydana çıkarır ve benzin elde etmiye başlarız. Bu kıymetli kaynaktan istifadeye başladıktan sonra da tayyarelerimiz gök yüzünde tekrar faaliyete geçerler ve yurdunu muhafaza edebilecek şekilde hazırlanmış bir milletin silâhlı sulhünü yeniden kazanırız...

Tekrar alkışlanan Rudolf, gürültü kesildikten sonra, sesini biraz alçaltarak, yanı başında, muhafızlar arasında duran Gordon'a döndü:

— Daha var —

BU HARBİN HİKÂYELERİ

2 AY DALGALAR ARASINDA

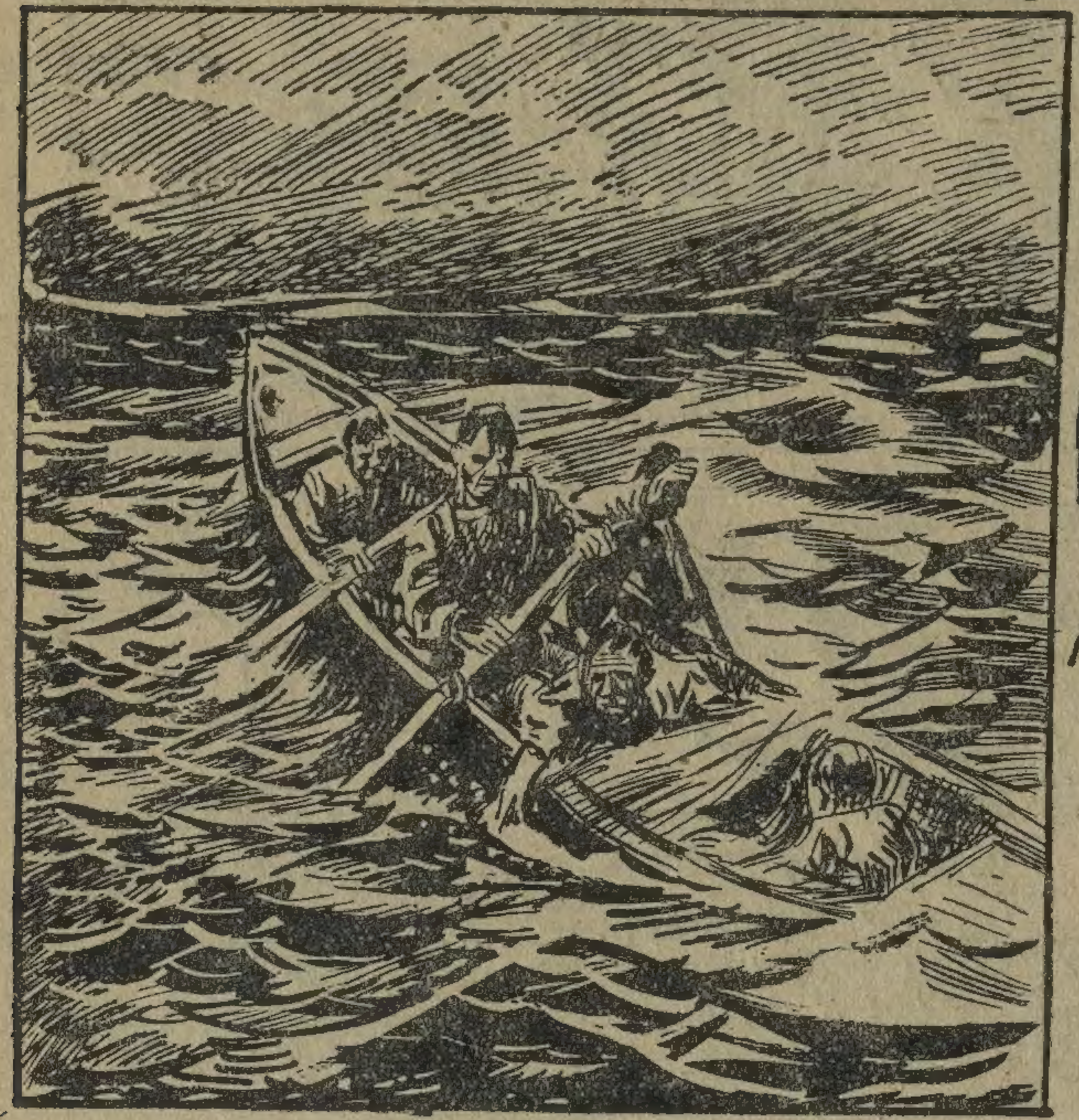

21 ağustos 1941 çarşamba gecesi, «Anglo-Sakson» isimli İngiliz gemisi, kömür yüklü olarak, cenubî Amerikaya gitmek üzere, Asor adalarından kalkmıştı. Gece zifiri karanlıktı ve Atlas Okyanusunun dalgaları içeriden içeriye hissedilen bir fırtınanın ilk habercileri gibi, homurdanmıya başlamışlardı.

Gökyüzünde görülen bir iki yıldız da, rüzgârın, elile kalın bulutları etrafa yayması üzerine, gözden kayboldu. Havada bir fırtına felâketi seziliyordu.

Gemiciler birbirlerine alayla:

— Güzel bir gece geçireceğimiz anlaşılıyor, diyorlardı.

Fakat hiçbirinin aklına gelen korku, başlarına gelecek felâketin korkusu değildi:

Bir iki saat kadar yol aldıktan sonra müthiş bir gürültü ve sarsıntı ile yerlerinden sıçradılar. Birbiri arkasına dört patlayış duyulmuştu. Fakat bunlar o kadar birbiri ardından olmuştu ki hepsi bir patlayış gibi gelmişti.

Gemiyi, biran içinde sular kapladı, elektrikler söndü ve birbirine seslenenlerin bağırışları anlaşılmaz bir gürültü halini aldı. Gemiciler, ayak alışkanlığı ile, bulundukları yerlerden filikalara doğru koşuştular. Fakat onlardan yalnız birini yerinde bulabildiler. İçine atladılar ve kayığı sular üzerine indirir indirmez küreklere sarıldılar.

Geminin, başı doğrularak, kıçı sulara gömülerek, yavaş yavaş batmakta olduğunu, karanlıkta bir hayalet gibi görüyorlardı.

Filikanın içindekiler birbirlerine seslenerek ve konuşarak, yedi kişi olduklarını öğrendiler. Ve bu yedi kişinin beşi yaralı idi.

Kurtulanlar ve yarasız olanlardan biri, geminin baş kaptanı idi. Gece, nöbeti arkadaşı ikinci kaptana vermiş ve bir iki saat uyuduktan sonra onun yerine geçmek üzere yatmıştı. Kaza esnasında birdenbire uyandığım zaman, vapurun idaresini eline alamıyacak kadar geç kaldığını görmüş ve çaresiz, filikaya atlamıştı.

Başkaptan, kayıkta da kendisine düşen bir vazife olduğunu unutmamıştı. Arkadaşları arasındaki yaralılarla uğraşmıya başladı. İkinci kaptanın yarası en ağırdı. Bir şarapnel sol ayağını götürmüştü. Kaptan, arkadaşının kesik ayağını, elinden geldiği kadar, deniz suyu ile yıkadı. Sonra kayığın içine boydan boya yatırdı.

Topçu Richard'la ahçı Leslie de ağır yaralı idiler ve ikisi de kalçalarından yaralanmışlardı. Tayfadan Robert'in çenesi kanıyor, Roy'un da bir yere sıkışmış olan eli acıyordu.

Kaptan, yaralı olmıyan makinist arkadaşı ile beraber, yaralılara bakıp onların rahatını temin ettikten sonra, ikinci bir işe girişti:

Nerede idiler ve ne tarafa gitmeleri lâzımdı?

Kaptan, yıldızlara bakarak bulundukları yeri tayin etti ve makiniste dönerek:

— Bulunduğumuz yere en yakın kara parçası, 2800 mil uzaktaki Leevard adalarıdır, dedi. Fakat ne yapalım, oraya doğru gideceğiz. Zaten rüzgâr ve suların o tarafa doğru. Ters tarafa gitmek istersek hiç yol alamayız. Fakat acaba yiyeceğimiz var mı?

Bu suale yaralılar arasından birisi cevap verdi:

— Var.

Bunu söyliyen, ikinci kaptandı, bacağından yaralanıp, gemiyi kurtaramıyacağını anlayan kaptan, o kargaşalık arasında bunu düşünebilmiş ve filikaya atlarken, erzak dolabından eline geçirebildiği kadar bir şeyler almıştı.

Dalgalar arasında sallana sallana sabahı ettikten sonra, yanlarındaki yiyecek-
lere baktılar ve bunun bir teneke
ma, on kutu süt tozu ve 30 kilo
kutu peksimetten ibaret olduğunu
ler.

Bu onlara, idareli harcamak şar
kaç gün yeterdi. Yine o kadar
su da vardı.

O günden itibaren, yaralıların
ve yiyeceklerin dağıtılması işi i
kaptan uğraşıyor, makinist de tek
kürek çekiyordu. Uygun bir rüz
miye başlayınca kayığa bir de yelk
tılar ve yollarına koyuldular.

Üç gece ve iki gündenberi deniz
ler. Fakat Leevard adalarına varm
daha günlerce, günlerce gidecekler

Günlerce ve günlerce gidebilirle
kat içlerindeki ağır yaralıların ha
den güne fenalaşıyordu. Kapta
ayağından yaralı olan ikinci kapta
li gittikçe fenalaşıyordu. Yara, ba
için lâzım gelen ilâçların bulunmay
zünden kangren olmuştu. Zavallı
kanlı, kendini bilmiyecek dereced
gın yatıyor, ağır nöbetler geçirer
yıklıyordu.

Okyanus dalgaları arasında çırpı
başladıklarının yedinci günü idi.
kaptanın hali büsbütün fenalaştı. K
arkadaşlarile konuşurken:

— Yalnız bir çare var, diyordu.
ğını dibinden kesmek, bu suretle
vücudünün zehirlenmesinin önüne g
lâzım.

Fakat bir filikanın içinde am
yapmak kabil miydi? Bundan başka,
larında kesici âlet namına bir bal
başka bir şey yoktu. Balta ile zavall
tanın bacağını kesmek onların yap
cekleri bir şey miydi? Bunu yap
bile, bu sefer de kesilen yerin kangr
masının önüne nasıl geçebileceklerd

Kaptan, hastaya cesaret vermiye
şıyor:

— Merak etme, yolumuz az kaldı.
ceğimiz yerde doktor bulur, amel
yaptırırız, diyordu.

Fakat hasta, artık yaşamaktan üm
kesmişti ve az kalan sudan kendisine
dikleri zaman almadı:

— Ben nasıl olsa öleceğim, dedi.
den daha susuz olanlara verin.

Sekizinci günün sabahı onu ölmüş
dular. Ondan sonra, öteki yaralıların
dördü fenalaşmıya başladı. Gıdasızlık
suzluk onları bitkin bir vaziyete geti
ve iyi bakılamıyan, temiz tutulam
yaraları kangren olmıya başlamıştı.

Kaptan ve makinist bu hali görerek
çare düşündüler. Fakat yapılacak bir
yoktu.

Hayır, yapılacak bir şey vardı: Ke
lerini feda ederek, filikadaki son k
yiyecekleri hastalara bırakmak.

On birinci günün sabahı, kâbuslu u
larından uyanan hastalar, filikada ya
olmıyan o iki arkadaşlarını göremed
Ne olmuşlardı? Kaptan, bıraktığı
mektupta, kendilerinin sağlam olduğu
yüze yüze gideceklerini ve başlarının

— Devamı 11 inci sahifede

TEHLİKELİ BİR İNİŞ

Küçüktenberi beraber büyümüş iki arkadaşın, meslek hayatında da birbirlerine arkadaş olmaları kadar zevkli bir şey var mıdır?

İşte, İlhan Pekcanla Selçuk Duransoy böyle iki arkadaştı. Onlar, ikisi de aynı huyda olduklar için arkadaş olmuşlar, ilk okulu beraber bitirmişler, liseyi de beraber okumuşlardı. Bütün okul hayatlarında ikisi de çok çalışkan, çok iyi ahlâklı ve çok cesur olarak tanınmışlardı.

İlhan kendisine meslek olarak uçmanlığı seçtiği zaman Selçuk da:

— Ben de uçman olacağım, Buna ne zamandanberi karar vermiştim ve sana da söyliyecektim, dedi.

İkisi beraber uçman oldular ve yine ikisi beraber herkesi şaşkına bırakan birçok büyük işler başardılar.

İlhanla Selçuk, Türkiyede yapılmış üç motörlü ilk büyük uçakla, sade Türkler arasında değil, bütün dünya uçmanları arasında bir uzun mesafe rekoru kırmıya çıktıkları zaman da herkes bu iki arkadaşı yükrekten tebrik etti.

Bir sabah, güneş daha şehrin üzerine ışıklarını serpmeden, onlar güneşi yükseklerden karşılamak üzere havalandılar. Ankaradan, doğrudan doğruya Mısıra doğru uçacaklar, oradan Çat gölü üzerinden geçerek güney Afrikaya gideceklerdi. Bu yolu çok kısa bir zamanda almayı düşünüyorlardı ve yaptıkları hesap da, dünyayı hayrette bırakacak bir rekor kıracaklarını gösteriyordu.

İlhan pilotluk ediyor, Selçuk da gözcü ve telsiz memurluğu vazifesini üzerine almıştı.

Yolculukları Mısıra kadar çok iyi bir hava içinde geçti. Ondan sonra çok sıcak bölgelere geldiler ve oralara mahsus olan hava dalgaları ile karşılaşmakta gecikmediler.

Uçak birdenbire bir hava boşluğuna girmişti. Uçmanları çok korkutan bu tehlike hele böyle sıcak memleketler üstünde daha korkunç bir hal alıyordu.

İlhan, iyi idaresi ile, birkaç sarsıntıyı tehlikesizce atlattı. Fakat, hava boşlukları gittikçe fazla artıyor, ve uçak, bazan yüzlerce metre birdenbire düşüyordu. Bu boşlukların yere kadar devam etmesi tehlikesi de vardı ve o zaman uçak yere vurup parçalanacaktı.

Onun için, paraşütle yere atlamaktan başka çare yoktu. Selçuğa seslendi:

— Çabuk dışarı atla. ben de senin arkandan atlıyacağım.

Selçuk, paraşütle kendisini uçaktan aşağı bıraktı ve yavaş yavaş inmiye başladı. Aşağısını görebilecek kadar alçaldığı zaman etrafına bakındı: Çöl ortasında kayalık bir yere düşüyordu. Uçaktan atladıkları iyi olmuştu. Uçakla beraber buraya düşecek olurlarsa makine bin parça olurdu.

Fakat, İlhan nerede idi? Selçuk paraşütle atladıktan sonra bir müddet daha uçağın gürültüsünü duymuştu. Acaba İlhan uçağı kurtarmak için biraz daha mı içerde kalmıştı?

Etrafına bakındı: Fakat gök boşluğunda ne uçağı görebildi, ne de bir paraşüt.

Tekrar gözlerini aşağıya çevirdiği zaman, yere inmek üzere olduğunu gördü.

Biraz daha alçaldı ve gözleri birdenbire korku ile açıldı:

Kayalık ve yeşillik bir yere iniyordu ve burada bir sürü aslan vardı!

Yırtıcı hayvanlar, gökten kendilerine gelen bu yiyeceği biran evvel kapıp parçalamak için ağızlarını açmış bekleşiyorlardı.

Selçuk, ömründe duymadığı bir korku hissetti. Şimdiye kadar çok tehlikeli hallerle karşılaşmıştı. Fakat hepsinde kendi aklına, iradesine güvenmişti. Ve aklı, iradesi sayesinde de o tehlikeleri yenmişti.

Halbuki bu sefer, kendi elinden bir şey gelmiyecekti: Tabiatin amansız bir kanunu ile aşağı doğru iniyordu ve doğru arslanların ağzına düşecekti.

Gözlerini kapadı ve talihe razı oldu. Artık ölümü bekliyordu. Fakat bu, neden acı bir ölüm olacaktı?

Aklından:

«Keşke, diyordu, uçakta kalsaydım. O zaman, uçak yere düşse de birdenbire ölürdüm. Halbuki şimdi, arslanların pençeleri, dişleri arasında etlerim çekile çekile parçalanacağım.«

Fakat insan, hiçbir zaman ümidini kesmemeli. Ne oldu, biliyor musunuz? Kırk yıl düşünseniz aklınıza gelmez:

Birdenbire bir rüzgâr esti ve hava, bir anafor halinde, paraşütü alarak yükseltti.

Selçuk, arslanların ağzına düşmiye bir iki adım kalmışken, birdenbire havalanmış ve on, on beş metreye yükselmişti.

Rüzgâr daha fazla şiddetlendi ve paraşütü, fırtınaya tutulmuş bir mendil gibi, savurarak oralardan çok uzaklara sürüklendi.

Uçman bu sefer bomboş bir çöle düştü. Kurtulmuştu.

Fakat aklından:

— İlhan acaba nerede? Düşüncesi bir türlü çıkmıyordu.

Nihayet bir uçak gürültüsü duyarak etrafına bakındı. Gelen, İlhanın uçağı idi. Selçuk paraşütü sallıyarak ona işaret verdi ve İlhan, uçağı ile beraber çöle indi.

Arkadaşını kucaklayıp öpüşürken:

— Ben uçağı kurtaracağımı biliyordum, ama, diyordu, yüzde bir de olsa yine tehlike vardı. Onun için, hiç olmazsa senin kurtulmanı istedim.

Selçuk güldü:

— Benim başıma neler geldiğini bilsen, paraşütle atlamamı hiç de tavsiye etmezdin, dedi ve ona geçirdiği tehlikeyi anlattı.

İlhan:

— Vah vah! dedi. Geçmiş olsun.

— Sana da geçmiş olsun.

İki arkadaş birbirlerinin ellerini sıktılar ve uçaklarına atlıyarak yeniden havalandılar.

DİYANA
GİZLİ POLİS
YÜZBAŞI DEBRA BİR İZBEDE MARTENİN ÖLÜSÜNÜ BULUR. DİYANA YANINDA POLİS MÜFETTİŞİ VE YERLİ KILAVUZ TİPA İLE İZBENİN OLDUĞU YERE GELİRLER.
GERİ DÖNMEK Mİ?. OLAMAZ BU TİPA...
SİZ BU KIRMIZI DERİLİLERİN HALLERİNİ ANLAMIYOR MUSUNUZ. AV BÖLGESİNE GİRDİK..
BAKINIZ BIÇAĞIN KABZASI ÜZERİNDE KILLARDAN ÖLÜM İŞARETİ VAR. HER HAREKETİMİZ ONLARI DAHA KIZDIRIR.
ŞAFAKLA BERA
BIRISI ORMANA GI
EVET BUNLAR TİPANIN ELBİSELERİ BİZİ TERK ETTİ GALİBA BUNUNLA BERABER..
?
PEKİ ŞİMDİ TİPASIZ NASIL İŞİMİZİ GÖRECEĞİZ?..
BİRAZ SONRA POLİS KARAKOLUNDA
TİPA BURADA NE ARIYORSUN?
DİYAN İLE MÜFETTİŞ TEHLİKEDE... YERLİLER BİZİ SARDILAR... ELBİSELERİMİ SOYDUM. ÇABUK YARDIM.
GİRELİM. İŞİ BİTİRELİM.
DİKKAT ATEŞE HAZIR BULUNUN
DİYANA GÖRE
İŞTE!
BU MARTENİN KENDİSİ!. ÇABUK RAPORUMU YAPALIM. BİR FENALIĞA UĞRAMAKTAN KORKUYORUM.
BU BİLGİNİN ÇÖZECEĞİ BİR İŞTİR BU ÖLÜM BİLİNMEYEN SEBEPLERDEN OLMUŞTUR.
İKİ SAAT SONRA
BUNU ZAN EDİYOR MUSUNUZ?. ŞURAYA BAKINIZ..
BU KÂĞIDI NEREDEN BULDUNUZ?. BU ESKİ BİR AİNT KABİLESİNE AİT HARİTA..
TÜFEĞİNİN NAMLUSUNA SOKULMUŞ BULDUM.
İŞTE EV BAŞTAN AŞAĞIYA ARANMIŞ VE BÜTÜN EŞYALAR YERLİ MALI..
DEVAM EDİNİZ. İŞTE BİR ŞEY DAHA
YÜZBAŞIYA GÖRE BU EŞYALAR SATIN ALINMAMIŞTIR. HALBÜKİ SKAİP İSİMLERİ VAR.
BU HARİTAYI İNCELEMEMİZ LÂZIM. BELKİ ÖLÜM SEBEBİNİ GÖSTERİR..
ÖYLE UMUYORUM Kİ IRMAK BU KAYALIKLARDAN BAŞLIYOR. DURUNUZ.
İYİCE TANIYALIM DA ONDAN SONRA GİDELİM..
HAKKINIZ VAR BİR GEÇİT NOKTASI YOK YOLA ÇIKALI O KADAR İLERLEYEMEDİK.
ÖYLE İSE BİRAZ ATEŞ YAKIP YEMEK YİYELİM.
BAK ŞU UZAKTAKİ DUMANA..
HAKKIM VAR MUHAKKAK GEÇİT VAR. GEÇİT ÇİZGİ GÖSTERİLMİ
EVET BU BİR VADİYE ÇIKIYOR.
FAKAT MARTENDEN KALAN HARİTA SONRASINI GÖSTERMİYOR.
ARKASI VAR
BU
CAN
BUR
DA
ARIYO
3

AVCI BAYTEKİN
BAYTEKİN KENDİSİNİN ESİR EDİLMESİNE MÜSAADE ETMİŞTİ BÖYLECE KARNAKIN NE YAPMAK İSTEDİGİ ANLIYACAĞINI SANIYORDU
BAY TEKİN VE KOLU GAYET İYİ İSTİHKÂMLANMIŞ BİR YERLİ SOKAĞINDAN GEÇİRİLDİ
REİSİN KULUBESİNE GİRDİ
BÜYÜK AKBAŞ BABA, KENDİ TOPRAKLARI ÜZERİNDE GÖRÜLECEK HER BEYAZIN KAFASININ KESİLMESİNİ SÖYLEDİ.
BU SIRADA KOA TARAFINDAN ESİR EDİLEN LİLİ DE ÜCRA BİR KÜLÜBEYE GETİRİLDİ. KATIL KAPIYI VURMASINI EMRETTİ
KAPI AÇILIR AÇILMAZ YÜZÜ MASKELİ GİBİ DURAN BİR DEV ADAM GÖRÜNDÜ
DENİZ KENARINDAKİ İZBE KULÜBEDE LİLİ MASKELİ DEVLE KARŞI KARŞIYA.
BU KADAR GÜZEL BİR KOSTÜMLE KARŞILAŞACAĞIMI BİLSEYDİM KIRMIZILIK SÜRER SÜSLENİRDİM..
DAHA İYİSİ BİR ATEŞ SÜRÜNÜRDÜN!. BANA ÖLDÜRÜCÜ KARNAK DERLER
LİLİ İLE KOA BİR MOTORLA SUDA DEMİR ATMIŞ BİR UÇAĞA DOGRU GÖTÜRÜLDÜLER
BU SIRADA İNSAN AVCILARININ BAŞI BAYTEKİN İLE KOLUNUN ÖLDÜRÜLMESİNİ EMRETTİ
DURUNUZ! BİZİM KAFALARIMIZI KESMEDEN EVVEL KARNAKA HABER GÖNDERİNİZ. DEYİNİZ Kİ VAHŞI ORMANLARIN SAHİBİ BAYTEKİNİ TUTTUK BAKALIM O NE DİYECEK.
BU SIRADA İNSAN KAFASI AVCILARI ÖLÜM OYUNLARI OYNUYORLARDI
REİSLERİ BİR POSTAYA EMİR VERİYORDU..
HAYDİ, BÜYÜK KARNAK HABER VER BAYTEKİN ADINDA BİRİSINI TUTTUK EMRİ NEDİR?..
EĞER KURTULABİLSEK.. ŞU BAĞLALARI AĞZIMLA ÇÖZEYİM..
POSTA GİTMEDEN ÖNCE DEĞİL Mİ?
BU SIRADA İÇİNDE LİLİ OLDUĞU HALDE KARNAKIN UÇAĞI TENHA BİR GÖLE KONDU
ARKASI VAR

TARZAN VE ALTIN ASLAN

— Geçen sayıdan devam —

Blüher sözüne devam etti. Hele karşımıza birileri çıkacak olsa bizi müdafaa edecek kimse yok. Sonra, az oldukları için sıra ile dinlendiremiyoruz, hepsi yük hayvanı gibi, durmadan çalıştırıyoruz. Öyle yorgun, öyle kızgın bulunuyorlar ki, bıraksak hepsi arkalarındakileri yere atıp kaçacaklar. Sonra işin felâketi, karınlarını da doyuramıyoruz. Halbuki ben onları iyi bilirim: Karınları doydu mu seslerini çıkalmazlar; ama doymadılar mı isyan hazırdırlar.

Kadın biraz durdu, sonra ilâve etti:

— Bunda Estebanın da kabahati var. Çünkü, şöyle av yapacağız, böyle hayvan avlıyacağız, diye o kadar atmasaydı biz yanımıza daha fazla yiyecek alırdık. Daha yolumuzun başındayız, halbuki yiyeceğimizin yarısı bitti!

Esteban homurdandı:

— Avlıyacak hayvan yok, ne yapayım! Hayvan olmayınca ne avlanır!

— Hayvan yok da lâf mı! Dağ taş av hayvanı dolu bu taraflarda yahu!

Öteden Kraski atıldı:

Esteban ona kızgın kızgın baktı:

— Öyleyse sen gidip avlansana, ne duruyorsun?

Kraski cevap verdi:

— Kim dedi sana ben mahir bir avcıyım diye? Benim böyle bir iddiam yok. Avcılıktan dem vuran asıl sendin. Göster kendini!

Estebanın kan beynine fırlamıştı. Yerinden bir sıçrayışta kalktı ve Kraskinin karşısında dikildi. Elinde tabanca vardı.

Genç kadın hemen atıldı ve:

— Durun! diye haykırdı.

Adamlardan Peebles:

— Sen karışma canım! dedi, ne halleri varsa görsünler. Aramızdan biri eksik olursa ötesine daha fazla yiyecek çıkar.

Bluber bu sefer ona kızdı ve:

— Yediğin yetmiyor mu? diye bağırdı. Hepimizden fazla sen yiyorsun, yine de başkasının payında gözün var. Obur!

Öteden Throck atıldı:

— Bırak şimdi kavgayı! Hem öyle pek yüksek perdeden bağırma. Hepiniz burada ali kıran başkesen kesildiniz. Unutmayın: Burada sözü geçecek biri varsa, o da yalnız Floradır. Hepimiz onun dediğini yapacağız, başkasınınkini değil. Çünkü bizi bu seyahate çıkaran o oldu. Sonra, o bizden evvel Afrikada bulunmuştur, buraları ve buralarda yaşıyanların âdetlerini hepimizden iyi bilir. Kendisi buraya, Ledi Greystoke'in arkasından gelmişti. Her tarafı dolaştı.

Kraski:

— Throck'in hakkı var, dedi. Biz aramızda çok söz gürültüsü ediyoruz, kavga ile vakit geçiriyoruz. Halbuki, bizi komuta edecek bir başımız olsa, daha iyi geçiniriz. Bu başın da herhalde Flora olması lâzım.

Sonra, başile yerlileri işaret ederek:

— Şu kara kargalar aralarında bizim için kuyu kazıyorlar galiba, dedi. Bu hesapça, altından vazgeçtik, canımızı kurtarırsak ne âlâ.

Bluber oradan hemen atıldı:

— Altını bırakacak mıyız? Bu olmaz işte!

— Hayır, onu demek istemedim. Fakat tehlikeli bir vaziyette bulunduğumuz muhakkak. Onun için, hepimiz Floranın dediğini dinlemeli ve o ne derse onu yapmalıyız. Birbirimize girme zamanı değil şimdi.

Throck:

— İşte benim de dediğim bu idi, dedi.

Peebles de:

— Ben de bu fikirdeyim, dedi.

Esteban da biraz suratı asık bir halde başını sallıyarak bu fikre iştirak bildirdi. Yalnız Bluber biraz ç duruyordu. Fakat Kraskinin tehdi bakışı üzerine o da kabul etti.

O zaman Throck, Floraya döne

— Tamam, dedi. Sizi kendimiz olarak seçmiş bulunuyoruz. Şimd vermek sizin, yapmak da bizim va

Genç kadın:

— Pekâlâ, dedi. Öyleyse, adam dinleninceye kadar burada kalırız. sabah erkenden ava çıkarız. Ke ve onlara biraz yiyecek buluruz. lar yiyip içip dinlendikten sonra, doğru yolumuza devam ederiz. Fak vaş yavaş. Çünkü yerlileri yorman zım. Yorulurlarsa ve üzerine bir d binerse bize isyan ederler ve hepim çiy yerler.

«İşte benim plânım bu. Fakat he den evvel, avlanacak hayvan bulm zım. Eğer bulamazsak, altınları bir yere gömeriz ve adamlara yol sahile kendimiz gideriz.

«Oradan yeni adamlar buluruz nımıza uzun bir yolculuğa yetişecek yiyecek alır, tekrar buraya döneri nun başka çaresi yoktur ve sizin b sustaki fikrinizi sormuyorum bile. kü siz mademki beni kendinize baş seçtiniz, söylediklerimi hepiniz harf fine yapmak zorundasınız.

Peebles:

— Ne güzel bir nutuk! dedi. İşte tuk dediğin böyle olmalı!

Flora, adamlardan birine dönerek

— Karl, dedi, git yerlilerin başına le, kendisile görüşmek istiyorum.

Karl dediği bu adam bir Rustu. nın emri üzerine hemen kaltkı gitt biraz sonra yanında, geniş omuzlu, gibi, kara yağız bir zenci ile beraber dü.

Flora, yanlarında hamal olarak ç zencilerin reisine dönerek:

— Söylediklerimi iyi dinle, Owaza di. Yiyeceğimiz pek kalmadı. Yükle zi taşıyan adamlar şimdi yorgunluk iki misli hissedecekler. Kendilerine le: Onlara yiyecek bulmak için bu biraz daha kalacağız. Yarın sabah e den ava çıkacağız. Sen de adamları en usta avcıları seç ve bizim yanı ver. Gider hayvan vururuz, gelir o hep beraber yeriz. Adamların din tekrar kuvvet bulunca yeniden yola yuluruz.

«Bunun gibi, her geçtiğimiz yerde, av hayvanı varsa avlıyacağız ve böyl çineceğiz. Sonra onlara şunu da söyle ğer yükleri, sahile kadar, hiçbir gü çıkarmadan götürecek olurlarsa aram konuşulan paranın iki mislini alacak

Bluber:

— Ne! diye haykırdı. İki misli mi vereceğiz! Elimize geçecek par onda birini onlara mükâfat olarak ceğimizi söyliyelim, kâfi. Flora, bence cömert davranıyorsun!

— Daha va

KIZIL DERİLİ HAYDUTLAR

Bundan elli, altmış yıl kaadr önce, Avrupalı bir doktor, bir hastalık üzerinde incelemeler yapmak üzere, Amerikaya kızıl derililerin arasına gitmişti. Amerika yerlilerinin arasında çok fena tuhaf bir hastalığın bulunduğunu işitmiş ve bunu yerinde görmek ve çaresini bulmak hevesine düşmüştü.

Doktor, kızıl derililerin diyarına geçerkenAmerikalı ahbapları ona:

— Dikkat et! demişlerdi. Kızıl derililer arasında, aradığın hastalığı belki bulursun ama, hayatını da kaybedersin. Çünkü onlar çok tehlikeli insanlardır ve hele aralarına sokulmak istiyen yabancılara düşman kesilirler.

Fakat doktor, bilgi uğrunda canını sakınmıyacak kadar cesur ve mesleğine düşkün bir adamdı. Söylenilenlerin hiçbirine aldırış etmiyerek atına atldaı ve tüfeğini omuzlayarak yola koyuldu.

Aradığı macera onu çok bekletmeden karşıladı:

Doktorun karşısına ellerinde ok ve yayları ile dört atlı çıkmıştı. Yabancıyı görür görmez hepsi birden bağrışmıya ve atlarını ona doğru koşturmıya başladılar.

Doktor, elinde tüfeği olmasına rağmen, bu dört kişi ile başa çıkmanın pek kolay olmıyacağını ve onlarla dost olmanın daha iyi olacağını düşündü.

Silâhını görüp korkmasınlar diye onu arkasına sakladı ve kızıl derililere uzaktan elile bir takım işaretler yaparak gülümsedi. Yaylarını gerip oklarını çekmiye hazırlanmış olan yerliler birdenbire durdular ve adama doğru yavaş yavaş ilerlemiye başladılar.

Doktor da atını durdurmuştu. Yerliler onun yanına yaklaşınca içlerinden bir tanesi ilerledi ve doktora ingilizce olarak:

— Kimsin? Nesin? Nereye gidiyorsun? diye sordu.

Doktor, lâkırdı anlatabileceği birini bulduğu için sevinmişti. Gülümsiyerek:

— Yabancı değilim, dedi ve size fenalık değil iyilik etmiye geliyorum.

Sonra, kızıl derlilerin ülkesine niçin geldiğini anlattı.

Dört kişilik kafilenin başı olduğu anlaşılan adam:

— Mademki bize iyilik etmiye geldiniz, dedi. Öyle ise bizimle beraber gelin. Sizin doktorluğunuzdan, bilginizden, değil, arkanızdaki ateşli silâhınızdan istifade etmek istiyoruz.

Doktor, o zaman, yerlinin, sakladığı tüfeği ilk bakışta görecek kadar zeki bir adam olduğunu anladı ve onunla işi bozmamak için gülümsedi:

— Pekâlâ, dedi. Size yardım etmek isterim. Fakat, yapacağınız iş, dediğiniz gibi, gerçekten bir iyilik ise.

Kızıl derili, kaşlarını çattı ve:

— Sen orasına karışma, dedi. Biz ne dersek onu yapacaksın. Yapmazsan, elimizdeki oklarla yayların senin tüfeğinden fazla iş göreceğini unutma.

Doktor, yerlilerin zıddına giderse işin fenaya varacağını düşündü ve onlara ancak sırası geldiği zaman oyun oynamak üzere, dediklerine razı oldu.

Beraber yola koyuldular. Yerlilerin başı, yolda ona, bir kabileden öç almıya gittiklerini ve onlarla karşılasınca, kendilerinin şimdiye kadar hiç görmedikleri ateşli silâhla, yani doktorun tüfeği ile ateş edeceğini ve onları şaşırtıp yeneceğini anlattı.

Doktor hiç sesini çıkarmadan dinledi ve:

— Peki, dedi.

Kızıl derili atlılar, düşmanlarile karşılaştıkları zaman, adam doktora:

— Hadi, şunlara ateş et, dedi.

Doktor ateş etti ve karşıdakiler, şimdiye kadar hiç görmedikleri bu ateşli silâhtan ürkerek kaçışmıya başladılar.

Dört kızıl derili de yaylarını çekerek ok attılar ve çok geçmeden düşmanlarını yenerek onların köyüne girdiler.

Bu köyün başı olan kızıl derili bağlanmış ve bir kulübeye kapatılmıştı.

Fakat doktor, bütün bu olup bitenlerden içinde bir acı duyuyordu. Çünkü dört kızıl derilinin haksız, köyün haklı olduğunu, geçen olaylardan anlamıştı. Demek ki kendi tüfeği ile bu haksızlığa âlet olmuş bulunuyordu. Bu haksızlığı düzeltmek lâzımdı.

Gece olunca, gizli gizli, köy reisinin eli kolu bağlıolarak yattığı kulübeye gitti. Pencereden içeri girdi ve adamın bağlarını çözdü. Ve ona:

— Durma kaç, dedi. Git ahbaplarını bul, onlarla birleş ve haydutlara karşı savaş aç. Ben de size yardım ederim.

Fakat köy reisinin kulübeden kaçtığını haydut kızıl derililer sabah olunca haber aldılar ve bu işi doktorun yaptığını anlayarak onu tuttular, aynı kulübeye kapattılar:

Doktor orada bir gün ve bir gece geçirdi. Bu zaman içinde dışarda köy halkı ile haydutların çarpıştıklarını da işitiyordu.

Ne yapacağını, buradan nasıl kurtulacağını düşüne düşüne uyumuştu. Gözlerini açtığı zaman içeri güneşin ilk ışıklarının doldugunu gördü ve:

Yanı başında bir kız vardı. Kız, onun uyandığını görünce:

— Korkmayın, dedi. Ben köy reisinin kızıyım ve babama ettiğiniz iyiliğe karşılık olarak sizi kurtarmıya geldim.

Doktor, eli ayağı çözülünce canlandı ve ayağa kalkarak kıza teşekkür etti.

Kızıl derili kız:

— Size atınızla tüfeğinizi de getirdim, dedi. Babam haydutların başını öldürdü ve atınızla tüfeğinizi ondan aldı.

— Haydutlar nerede?

— Sizinle beraber gelenlerden ikisi öldü. Fakat yardıma başka arkadaşları geldi. Daha tamamile onların elinden kurtulmuş değiliz. Fakat her ne olursa olsun sizi kurtarmalıyız.

Doktor atına atladı, tüfeğini eline aldı. Kız da atına bindi ve:

— Sizi emin bir yere götüreceğim, dedi. Beraber atlarını koşturmıya başladılar.

Biraz gittikten sonra kulaklarının dibinden bir ok vızladığını duydular. Bunun arkasından bir ok yağmurudur başladı.

Doktor arkasına dönüp baktığı zaman altı kızıl derili haydudun kendilerini kovalamakta olduklarını gördü.

Hemen ateş etti. Arada altmış metre kadar bir mesafe olmasına rağmen iyi nişan almıştı. Vurulan adam atından aşağı yuvarlandı.

Doktor hem atını koşturuyor, hem de bir yandan ateş ediyordu. Haydutlar başa çıkamıyacaklarını anlayınca çil yavrusu gibi dağıldılar.

—Arkası 11 inci sayfada —

Yazan: Rıza Çavdarlı

— Geçen sayıdan devam —

— Zaten savaş demek, her şeyden evvel iyi bir haber alabilmek demektir. Benim İran içine bundan bir hafta evvel gönderdiğim adamlarımın bugün gelmelerini ümit ediyorum.

Heraklios, dindar bir hıristiyan halile istavroz çıkardı:

— Allahtan duam onların sağ ve salim dönmeleridir.

Dedi. Batu han, gönderdiği adamlara emin cevap verdi:

— Buna şüphe etmeyiniz baba, sağ salim dönecekler, ve pek mühim haberler getireceklerdir.

Bu sırada bir nöbetçi göründü:

— Hakan, dedi, Tosun Bay ile Nogotay geldiler.

Batu han güldü:

— Çabuk buraya gelsinler..

Dedi. Ve Herakliosa dönerek ilâve etti:

— Size demedim mi baba, geleceklerdir.

İki yiğit Türk gelir gelmez, âdetleri üzere hemen oturdular. Batu han sordu:

— Anlatınız bakalım yiğitler, neler gördünüz? Neler duydunuz?

Nogotay gülüyordu:

— İran Şahı, dedi. Türk Hakanının karşısında boyun eğiyor!

Batu alaylı sordu:

— Ya demek ki Türklerin kudretini şimdi anladılar?

Tosun bay cevap verdi:

— Öyle olacak! Şah savaştan vazgeçmeniz için İranın bütün hazineleri ile beraber, sarayın iki dilber hatununu gönderiyor! Bunları baş Veziri getiriyor! Yanında da Şahtan size yazılmış bir mektup var.

— Âlâ...

Bu havadis, hiç de Herakliosun hoşuna gitmemişti. Kaşları çatıldı. Aylardanberi yanında yaşadığı Batu hanın herhalinden emin idiyse de, yine genç hakanın hazine ve kadın karşısında bir zayıflık göstermesinden korkuyordu. Telâş içinde:

— Batu, dedi. Gelmeden yoldan geriye çevirt!

Batu han hayretle sordu:

— Neden baba?

— Böyle daha iyi olmaz mı? Bizim gibi savaşa azmetmiş insanlar için sulh sözü dinlemek sinirlerimizi gevşetmez mi?

Bu ret işine Heraklios kızı Evdoksiyayı da karıştırmak istedi. Gelen hediyeler arasında iki dilber cariyenin bulunması meselesini ileriye sürdü:

— Yeni evlenmiş, karısını çok seven bir adama hiç kadın hediye gönderilir mi? Bunu gören Evdoksiya kalben gücenmez mi?

Evdoksiya gözlerini dört açmış olduğu halde dinliyordu. Kadın sözü, birdenbire pembe yüzünü sarartıvermişti.

— Ne, dedi. Batu sana kadın mı gönderiyorlar?

Batu han omuzlarını kaldırdı:

— Gönderilir a... Kabul eden olmıyacak olduktan sonra!..

Yine babasına döndü:

— Baba, dedi. Onları kabul etmemek bir hatâ olur. Bırak gelsinler! Bize düşmanın durumu hakkında en iyi haberi onlar vereceklerdir.

Tekrar Nogotaydan sordu:

— Daha başka?

— İran ordusundaki Türkler, asla kardeşleri Türklere kılıç çekmemek kararına vardılar. Zal bunu Şaha bildirdi. Sonra da ordusunu alıp içerilere çeklidi. Şimdi Şah size bir taraftan elçi gönderirken, öbür taraftan da Fars ordularını toplamakla, göndermekle uğraşıyor!.. İr yük bir korku ve kargaşalık içinde büyük Vezirinin elçi olarak size gö mesi de bundan ileriye gelmekte...

— Daha başka...

— Daha başka ne istiyorsunuz. darı kâfi değil mi?

— Evet yeter..

Hakan, bu iki yiğit adamına, gel mez, Türk âdeti üzere çay ikram unutmamıştı. Çaylarını bitirir bi hakanın yanında başkaca yapacak leri olmadığını anlayan yiğitler, iz rak ayrıldılar.

Yine üç kişi başbaşa kalmışlardı raklios birdenbire çok düşünceli b alıvermişti. Fakat Batu, kayın bab neşeden kedere geçmesinin sebebi miyor, anlamıyor değildi.

Babasının böyle düşünceli bir b ması, Evdoksiyayı da düşündürmeğ lamıştı. Heraklios bu fırsatı kaçırm temedi. Onları yalnız bırakarak a Kadın sözü bir defa kızının kulağın mişti. Bu sözün, o kulakta ne gür fırtınalar hazırladığına da emindi.

Netekim de düşündüğü gibi çıktı bası gider gitmez, Evdoksiya ya güzel gözlerini sevgilisi Batu hana

— Batu, dedi. Benden başka b bakacak mısın?

Batu her zamanki gibi onu kollar sına aldı. Müşfik sardı:

— Evdoksiya, dedi. Benim aşk şüphe etmek günah değil midir? yalan, hile, hiyanet bilmiyen bir Tü kanı olduğumu unutuyor musun? Se madan evvel Bizansı kurtaracağıma verdim, seni aldıktan sonra başka b bakmamağa and içtim. Ben ne sözü de andını unutan bir adam değilim rak hazineleri ile beraber kadınla gelsin! O hazineler, iplikleri yanan vanların sahiplerine verilecek, gönd iki dilber carive de, getiren Vezirin şısında, bana İran haberlerini getire sun bay ile Nogotaya verilecektir. me...

Evdoksiya sevincinden Batunun nuna sarıldı. Çılgın gibi öpüyor, öp durmadan öpüyor.

— Teşekkür ederim Batucuğum!

Diyordu.

***

İranın elçileri gelmiş, ordunun ku danı, Herakliosun damadı genç H Batu han tarafından kabul edilecek

Fakat ortalıkta hiçbir hazırlık g müyordu. O sabah da her zamanki caylarını içiyorlardı. Merasimi andıra şey görmiyen Heraklios, genç Hal belki kabulden vazgeçtiği fikrine va

Fakat bu fikirde yanıldığını şu s gösteriyordu. Batu han bir zabiti çağ

— Söyleyin elçiler gelsin!

Dedi.

Heraklios, şaşkın sordu:

— Burada mı kabul edeceksin.

— Daha va

Afacan Bilmece Kuponu

KAZANANLAR

7 nci sayı bilmecenin çözülüşü (BAY TEKİN) idi.

Kazananlar:

1 — Perihan Arıtan, Zeytinlik Taşevler So. No. 35 Bakırköy İstanbul. (Bir Lorel - Hardi büstü). 2 — Mesut İpek P. T. T. bitişiğinde kahveci Asım elile Yozgat kıymetli bir kitap. 3 — Hasan, gümrük müd. odacının oğlu Mersin (bir roman). 4 — Asım Başar Bostancı Tepe mah. No. 142 İstanbul. (Bir şişe mürekkep).

Muhtelif hediye kazananlar:

5 — Burhan Tezel, Şenlik mah. Mektep So. No. 8 Yeşilköy İstanbul. 6 — Dinçer Soykal, Atlamataşı Atlas çıkmazı No. 15 Üsküdar İstanbul. 7 — Çetin Özeriz, Necati bey ilk okulu S. 3 No. 383 Karantina İzmir. 8 — Fahri, Yetman, tramvay depo müdürü oğlu Beşiktaş İstanbul. 9 — Mehmet Kara, Büyük Lânga Musalla caddesi No. 46-48 Aksaray İstanbul. 10 — Faruk Gür, kumaşçı Osman İslâm elile Uzunçarşı No. 16 Bursa. 11 — Fuat Arel, Yeni postahane No. 17 de Malatya. 12 — Şaziye Taşben, Vezneciler Bozdoğan kemeri No. 3 Beyazit İstanbul. 13 — Hüseyin, Sultanahmet mimar Mehmet ağa cad. No. 23 İstanbul. 14 — Ahmet Günal, Bursa cad. No. 15 bakkal, Bozöyük. 15 — Kemal Anafarta, Gül mah. Atillâ So. No. 11 Antakya - Hatay. 16 — İclâl, Yeni Mersin matbaasında Mersin. 17 — Halil Eran, Vali cad. köprü yanında No. 8 Elazığ. 18 — Neşide Şendil, Anadoluhisar Nişangâh cad. No. 20 İstanbul. 19 — Hasan Selçuk, orta okul S. 3-B No. 349 Kırklareli. 20 — Zehra, Çamlıca Bulgurlu Aykırı oğlu So. No. 17 İstanbul. 21 — Ahmet Caner, orta okul S. 1-C. No. 301 Tarsus. 22 — Burhan Sarç, Paşabahçe Sahip Molla cad. No. 59 İstanbul. 23 — Rahmi Gider, Cümhuriyet mah. Kaptan So. No. 16 Eskişehir. 24 — Beşir Yelkarası, bölge sanat okulu T. 1. 477 İstanbul. 25 — İsmail Başkaya, orta okul S. 3-A No. 84 Bafra. 26 — İhsan Nâmık, orta okul S. 2-B. No. 808 Tarsus. 27 — Turhan Erbaş, Hamam önünde bakkal Recep elile Ankara. 28 — Mesude Ünsal, Fevzi paşa cad. No. 110 Beykoz İstanbul. 29 — İlyas Demircan, İlyas paşa limanı cad. No. 106 Kuzguncuk İstanbul. 30 — Feriha Afacan, Fatih Sofular cad. No. 110 İstanbul. 31 — Ata Tekgöz, Galatasaray lisesi 6-A. 1358 İstanbul. 32 — Salih Vural, Şişli Terakki lisesi S. 4 İstanbul. 33 — Sedat Kesen, Has fırın arkası No. 19 Beşiktaş İstanbul. 34 — Minas Kaşyan, Gedikpaşa Fırın So. No. 36 Beyazıt İstanbul. 35 — Ercüment, İstanbul So. No. 78 İzmit. 36 — Muhsin Parlar, Atatürk cad. şube karşısı No. 11 Elazığ. 37 — Nafi Meral, Misakı Millî So. No. 35 Kadıköy İstanbul. 38 — Cahit Er. orta okul S. 2-D. No. 554 Yenikapı İstanbul. 39 — İbrahim kömürcü Altar elile Elâzığ. 40 — Perihan Dönmez, Okulak mah. No. 32 Bartın. 41 — Cenap Kutbay, Aksaray Murat paşa So. No. 8 İstanbul. 42 — Doğan Şahin, Fevzi paşa cad. No. 3 Fatih İstanbul. 43 — Özcan, Semerkant mah. Utku So. No. 8 Bolu. 44 — Feridun Tunceli, komiser muavini Arif oğlu Elâzığ. 45 — Doğan Uçucu, Akarlar mah. Sarıca So. No. 30. Hamam önü Ankara. 46 — Oğuz, Galatasaray lisesi 7-D. 1394 İstanbul. 47 — Adnan Güneysu Osmaniye mah. karşı So. No. 3 Giresun. 48 — Kemal Korol, seferberlik müdürü oğlu Kırklareli. 49 — Yıldız Bozak, Yenice mah. Altı Eylûl So. No. 5 Balıkesir. 50 — Hüsnüye Kurter, Küçük evler Şimal So. No. 4 Ankara. 51 — Altan Göle, Göztepe Rıdvan paşa So. No. 21 İstanbul. 52 — Yahya Ulaş. Posta K. No. 48 Mersin. 53 — Nejat, 19 Mayıs mah. İnce So. No. 5 Samsun. 54 — Selçuk Yıldırım, Yalıköy Kuyu So. No. 28 Beykoz İstanbul. 55 — Özcan, Ünlü cad. Hamam So. No. 6 Bursa.

Dalgalar arasında

— Baştarafı 4 üncü sahifede —

resine bakacaklarını yazmış, onlara talih açıklığı dilemişti.

Bir iki gün sonra ayni hareketi, yaraları daha az ağır olanlar da yaptılar ve gittikçe azalan yiyecekleri kendilerinden daha ağır hasta olanlara bırakarak denize atıldılar.

«Anglo-Sakson» vapurundan kurtulan yedi kişiden şimdi filikada yalnız iki kişi kalmıştı: Ahçı Leslie ile tayfa Robert.

Fakat onlar da susuzluktan bitkin bir duruma gelmişlerdi. Gözlerini gök yüzüne kaldırmışlar, yağmur bekliyorlardı. Fakat göz kesiminde bir parça olsun bulut bile yoktu.

Susuzluktan dudakları çatlamış bir halde bulunan Robert, kendini denize atmak üzere idi. Leslie onun paçasına yapışarak çekti ve:

— Ne yapıyorsun? diye bağırdı. Denizde yüzebilecek kuvvetin varsa burada da yaşayabilirsin. Hem bak, şurada ispirto var. Bunu içebiliriz.

İspirtoyu içerek ciğerlerini yaktılar, fakat ağızlarını biraz serinlettiler.

Akşama doğru gök gürlemiye başladı ve gece müthiş bir yağmur boşandı. Boş tenekeleri yağmur suyu ile doldurdu ve iki gün daha bu sularla yaşadılar. Nihayet bir gün Robert, dalgaların üzerine çıkan bir balığı tuttu ve arkadaşı ile paylaştı.

***

«Anglo-Sakson» vapurunun battığı tarihten iki ay kadar sonra idi. Bahama adalarından Eleuthera adasının kumsalları üzerinde yanyana uzanmış iki adam buldular. Evvelâ ölü sandıkları bu iki adam gerçekte baygındılar. Kendilerine gelince, onları kurtaranlara, «Anglo-Sakson» gemisinin ahçısı ile tayfalarından biri olduklarını söylediler.

Robertle Leslie iki ay açlık ve susuzlukla çarpıştıktan sonra kurtulmuşlardı.

Bilmece

.O..k .E..N.. Y..İ F..T. .E. K...Ş.U.

Bu çerçevenin içindeki boş noktaların yerlerine koyacağınız harflerle Çocuk Sesine ait bir cümleyi meydana çıkaracaksınız.

DİKKAT: 1 — Bu bulmacayı yapmak için kaleminizi elinize alınız. Ve noktaları doldurduktan sonra cümleyi bize bildiriniz. Fakat cevaplarınıza kuponu koymayı unutmayınız.

2 — Çözünüzü bir zarfa koyarak (İstanbul posta kutusu 617 Afacan 13 üncü bilmece memurluğu) adresine yollayınız.

3 — Zarfları kapamayınız ve zarfın üstüne 60 paralık pul yapıştırınız.

4 — Müddet bir aydır.

HEDİYELERİMİZ

Birinciye: Bir mürekkepli dolma kalem.
İkinciye: 3 aylık Afacan abonesi.
Üçüncüye: Bir kutu şekerleme.
50 inciye kadar: Karışık cicili bicili hediyeler dağıtılacaktır.

Kızıl derili haydutlar

— Baştarafı 9 uncu sahifede —

Genç kızla doktor atlarını düz bir ovada alabildiğine koştururlarken kız:

— Benim hayatımı kurtardınız, diyordu. Size çok teşekkür ederim.

Doktor:

— Estağfirullah kızım, dedi. Asıl ben sana teşekkür borçluyum: Daha evvel sen beni mhayatımı kurtardın.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü: Ö. Lütfi TARHAN
MÜESSİSİ: M. Faruk [illegible]
Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu
Basıldığı yer: ÜLKÜ MATBAASI

Aslan Prens
ASLAN PRENS ARTIK YENİ SERÜVENLERE ATILIYORDU. VAHŞİ BİR TAY TUTTU TAKIMLARINI KENDİ YAPTI. ELİNDEKİ SİLÂHLARLA ARTIK BİR ŞÖVALYE OLDUĞUNA GÜVENİYORDU. BİRKAÇ GÜN KIRDA GEZDİKTEN SONRA GAVEN'E RASLADI..
ÇAVEN KENDİSİ YEMEĞE DAVET EDEN BU ÇOCUĞUN HALİNE ŞAŞKIN ŞAŞKIN BAKTI.
BU GÖRÜŞMELERDE PRENS HAYATIN NE OLDUĞUNU, ŞÖVALYELİK ÖDEVLERİNİ ÖĞRENDİ.
BAŞKA BİR ŞÖVALYE ATINA BİNMİŞ, ARKASINDA SEYİSİ İLE ONLARA DOĞRU GELİYORDU..
GAVEN KILICINA EL ATARAK « BU HAYDUT ŞÖVALYE SİR NEGART »TIR DİYE BAĞIRDI.
FAKAT SALDIRACAĞI SIRA HAYDUT ŞÖVALYE ONA BİR TOPUZ İNDİRDİ
SONRA DA ONU SOYUP GANİMETLERİ ATININ ÜZERİNE YÜKLEMEK İSTEDİLER.
ASLAN PRENSİN BU HAREKETİ ŞÖVALYELİĞE YAKIŞMAMAKLA BERABER İYİ BİR HÜCUM OLDU.
YİĞİT GENÇ SEYİSİ DE YERE YIKTI..
ŞÖVALYE ŞAŞIRMIŞTI « BİR GÜNDE İYİ BİR AŞÇI, BENİ KORUYACAK İYİ BİR ARKADAŞ VE NEŞELİ BİRİSİNİ BULDUM » DEDİ.
-ARKASI VAR-